JOVE GUARDIA

ORGAN CENTRAL DE LA JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA

ANY VI. NOVA EPOCA. OCT. 1976 Nº 7 10 PTES

PAU MORALES PRESIDI LA II CONFERENCIA

JOSEP Mª. RIERA,
Secretari General de la J.C.C.

A BARCELONA:

IV CONFERENCIA DE LA U.J.C.E.

**

EDITORIALS

"OTOÑO CALIENTE"

Aquest JOVE GUARDIA sortirà al carrer - i aquest sortir al carrer, té vocació d'esdevenir més un objectiu que una frasse feta- en plena tardorada, el moment politic en que més s'evidencien els endèmics-problemes que arrossega el país, i que es la causa real de la movilització del moment.

Perqué el "otoño caliente" no és - com ens vol fer creure una determinada premsa, una campanya, preparada previament, per produïr un canvi violent, al país ("Así será el otoño caliente" deia fa uns dies - la mateixa revista, que messos enrera, pronosticava:"se prepara un mayo rojo". Ans al contrari, és el conjunt de problemes no resolts -i que el govern Suarez, no resoldrà-els que provoquen la movilització obrera i popular. L'avant-guarda, i els comunistes en el seu si- no fem mes que canalitzar aquesta movilització, donant-li una sortida global d'alternativa democràtica.

I es, en definitiva, l'impediment-a que el govern Suarez, sotmet al-funcionament lliure, de partits i centrals sindicals, àgils, amb capacitat de negociació, que és plantejin la problemàtica, donant-li - solucions progressives,el que agreuja la cojuntura, especialment delicada en un moment de crisi general del capitalisme.

Quina és aquesta problemàtica
Quina és aquesta problemàtica no-resolta, avui al Estat Espanyol: D'una banda la legalització de -- tots els partits politics, en el conjunt d'allò que des de la Revolució Francesa, en díem "llibertats democràtiques...doncs es il-lògic el projecte reformista d'anar a una mena d'el-leccions prèvies, quan no s'autoritzaria a totes les forçes a expressar la seva veu, entorn a la proposta.

Un altra questió pendent és l'autonomia per les nacionalitats que ja gaudiren d'Estatut autonòmic, amb el refrendo popular, en la legalitat de la República. Questió-- aquesta, cada dia mes en primer -- plà, i enfront la qual,el projecte reformista de Suárez, planteja una "solució" en la dita "Comisión de - Estudio del Régimen Especial de Cataluña": la creació d'una mena de Consell "continuïsta" que com a màxim podria dictar mides demagògiques, .

L'alternativa de l'oposició és clara: és tracta de retornar la paraula al poble, perqué aquest de forma sobirana, s'expressi, en una consulta electoral. Mentre això no esdevingui, un govern central, -- fruit de la "ruptura pactada", i un govern de la Generalitat a Catalunya, assegurarà la materialització dels punts mínims,pels quals - ha lluitat el poble, en els ultims quaranta anys: amnistia total, institucionalització de les autonomies etc. junt a l'aplicació també d'un programa pactat de govern amb punts de consolidació democràtica-i d'afrontament de la situació económica: reforma fiscal mínima, etc.

També, d'altres punts que s'haurien de recollir en aquest programa de - govern, com la questió-a nivell de joventut- del dret de vot als divuit anys, s'aniràn imposant en la mida que una movilització ben encaminada per aquests punts, provoqui una conscienciació sòcial prou forta, com perqué cap govern pugui eludir la questió.

Així doncs, dins d'aquest marc referencial del "otoño caliente", es clar, que ha de trobar vies d'avanç,que la portin a incidir en - el moment politic amb força: De - la simple convocatòria de masses - d'un cantant progressiu, on l'explicitació de consignes democràtiques, esdevé "movilització jove", a la manifestació "de carrer" ordenada, però contundent, son avui mitjans indefugibles, en el marc avient, del Congrès de la Joventut que pot esser el més gran esclat - democràtic, a nivell jovenil, dels darrers anys.

! Es moment de precissar iniciatives jovenils, amb imaginació i audàcia! Es moment de respondre amb força unitària, devant de fets conjunturals, que esdevenen i esdevindràn. ! Es moment d'augmentar la - democràcia interna, de l'organització. En funció de com fem tot això un ampli sector de joves, mesurarà a la Joventut Comunista de Catalunya. La SEGONA CONFERENCIA ha precissat iniciatives. Sabrem esser a l'altura de les circumstàncies ? Sabrem bregar en aquest sentit, - cap una Joventut Comunista de masses ? J.J.M.

EDITORIALS

ENTORN A LA UNITAT

Si hi ha quelcom que ha estat preocupació constant de la JCC, als darrers anys, tant en la discussió interna com en la projecció exterior entre els joves catalans i l'opinió pública això ha estat el que hem anomenat "unitat de la joventut". Dos factors, diferents, però molt lligats entre si ens han exigit situar aquest problema al primer ordre de les nostres preocupacions:

a/ l'avenç constant,progressiu,accelerat i irreversible de la lluita del nostre poble pel trencament democràtic, paralel a la crisi de les institucions del règim, el que ha anat exigint l'intervenció de tots els sectors del poble a la lluita per les llibertats, pels drets politics i reivindicacions especifiques de cada sector, amb el trencament democràtic com a frontispici. La convicció que la ruptura democràtica només és possible en funció de la lluita de masses, que exigeix la movilització politica amplia i unitaria de tots els sectors de la societat entre els que s'inclou el jovent.

b/ la dispersió actual dels moviments de joventut a Catalunya en gran nombre de grups, organitzacions i entitats, que alhora que constitueixen el patrimoni associatiu jovenil, més ferm de tot l'Estat Espanyol -al qual la joventut catalana no pot renunciar- cal, però saber unir allò que és comù a tots.

També però, als barris, a l'Universitat, als instituts i escoles, a les comarques i a les fàbriques, s'han donat importants lluites, disperses, que cal saber aplegar, perqué lluitem tots junts, - sense oblidar els especifics problemes i lluites de cadascù - per la problemàtica de tots i, pels problemes que comporta esser jove a la societat catalana: manca de drets i expoliació i marginació sòcial. I al dir això em ve a la memòria l'imatge de deu-mil joves a Cornellà, aplegats en manifestació presidits per una pancarta:"l'amnistia com a primer pas, per a conquerir els nostres drets. Dret de vot als divuit anys". I per això quan hem parlat d'unitat de la joventut hem dit que és tracta d'anar cap un ampli moviment de masses de la joventut i unitari. Que es tracta de passar de la dispersió dels moviments de joventut, al seu aplegament en un moviment del jovent català, pluralista, divers i ric, que tingui com a comù aglutinant, el plantejament d'una problemàtica: la de la joventut.

La JCC pensa que <u>aquesta tasca d'aglutinar i movilitzar el jovent en la seva dimensió més glòbal -alhora que plural en el seu si- té un nom: CONGRES DE LA JOVENTUT CATALANA</u>.

Efectivament, entenem que el Congrés és el marc que pot fer realitat, el moviment unitari de la joventut. El Congrés en tant que marc obert d'acció, reflexió i unitat s'ha d'anar configurant - i així ho està fent- no com una alternativa més pel jovent, sino com el marc vàlid de discussió de totes les alternatives possibles. No pot restar sector, entitat, organisme o força política jove, que no sigui present al Congrés.

El Congrés en tant que procés engegat haura de servir, alhora que per enfortir, cadascun dels moviments de joventut, per encarrilar-los en una dimensió superior, i també perqué sigui un esclat descentralitzat de la veu de la joventut alçant-se en l'exigència generalitzada de drets sòcials i polítics, alhora que per garantir la presència ciutadana, cívica i política, del jovent a la societat catalana...I ha de servir també, per cristalitzar l'energia unificadora de la joventut en organismes de convergència i plantejament de problemes autenticament representatius, tant a nivell local, comarcal o nacional, de tots els sectors de la joventut portaveus vàlids d'aquesta davant el poder i l'oposició democràtica avui, i demà davant els Ajuntaments democràtics i el govern de la Generalitat.

Entenem que la creació d'organismes d'unificació de la joventut no més pot esser un resultat d'un procès on hi participin tots els joves en lluita: la preparació del Congrès. Entenem que a organismes com la "Taula d'Entitats i Moviments de Joventut de Catalunya" a nivell nacional, i les coordinadores de joves, o de moviments jovenils (el nom és el de menys) a nivell local, ja apunten en aquesta direcció i cal reforçar-los i potenciar-los alhora.

L'unitat de la joventut, entesa com ho femací, ha d'abraçar sectors i problemàtiques tant diverses que els organismes que ho posibilitin no podem esser limitats al marc d'una "asocación" i més que més, si aquesta és constitueix al marge i sense tenir en compte amb els moviments de joventut.

No podem estar d'acord, per tant amb la "Joven Guardia Roja" i la seva iniciativa de constitució unilateral de l'Associació Democràtica de la Joventut, i menys encara amb la pretensió de que la ADJ ésdevingui el pol d'unitat de tota →

la joventut.
Aclarit això, volem referir- 'os al paper de les forçes politiques 'ovenils,
Creiem que així com per garantir la participació massiva i repre - sentativitat del Congrés, cal que moviments i entitats en siguin els protagonistas, per garantir-ne la dinamització, cal el compromís de treball de totes les forçes politi ques juvenils.
I per això som membres fundadors - de la "Taula de Forces Politiques Juvenils de Catalunya" per tal de trobar, junt amb els altres grups la màxima unitat política i de cri teris, la màxima coincidència de - plantejaments i objectius de les - diverses corrents ideològiques de la joventut catalana: unitat a por tar i a desenvolupar conjuntament al Congrés de la Joventut. No cre- iem que es tracti de crear a par - tir de la TFPJC un altra dinàmica d'acció i convocatòria de la joven tut catalana, diferent a la del - Congrés, polaritzant - i per tant mediatitzant i diversificant- es - forçes. Pel contrari, es tracta - que les forces polítiques juvenils a partir de la seva especifitat - com a sector participin al Congrés, en la mesura que allà s'ha de tractar tots els aspectes que - interessen a la joventut, entre - els quals hi ha les diverses op - cions polítiques.
Així com aportant allò que només - les forçes politiques podem acon - seguir: la dinamització del Con - grés, vers l'incidència de la jo - ventut en el moment politic pre - sent, per mitjà de l'unitat poli - tica aconseguida a la TFPJC.
Aquest és el paper just -al nòstre parer- que ha de jugar la Taula de Forçes Polítiques. Per aconseguir-ho caldrà articular formes de lligam entre aquesta Taula, la de Moviments Jovenils i els organismes del Congrés.

En el camí de l'articulació d'aquest procès a Catalunya, amb el de la resta de l'Estat Espanyol, creiem que es un pas endavant la creació de la "Plataforma de Fuerzas Juveniles del Estado Español" que dinamitzarà massius"encuentros" de joves alhora que per la negociació d'una problemàtica juvenil que es general a tot l'Estat.
La nostra contribució a aquest procès, és, per tant, la dinamització de tots els aspectes del Congrès i de les Taules de la forma que avui ho hem plantejat.
JOSEP PALAU.

ANOTACIONS D'ESTIU
CANET-MARXA
al govern no li agrada la llibertat.

Avans de començar aquest estiu ja deiem que no seria per reposar... I així ha estat. Els moments que vivim són d'una gran trascendència per el nostre país, moments on es decideix si per fí podem tancar una de les pàgines més negres de la nostra història -recobrant altre cop la llibertat, o si seguim en mans dels mateixos que han tingut el poder fins ara, encara que es presentin amb un altre cara.

El fèt que ha omplert tot aquest - estiu, ha estat la "marxa de la '' llibertat". Fraga va dir que ho prohibia i va posar tot el seu apa -- rell repressiu perquè no es pogués realitzar. El primer dia de la"marxa" es volia que ja no tingues continuïtat: detencions, multes per - tothom, ocupacions dels pobles per la policia i la guàrdia civil,"bandes" feixistes incontrolades...Però el govern no es donava compte que la "marxa" no es podia liquidar perque a cada poble, a cada contrada de Catalunya, estaven arrelats els objectius de la "mar-- xa". Iací el govern reformista ha perdut una batalla important: la marxa ha estat el centre d'atenció durant aquests dos mesos, complint el seu objectiu principal: que el poble català es posses a caminar - cap a la llibertat. Perque si una cosa ha quedat clara és que amb - tots els problemes i deficiencies normals en una empresa de tal magnitut, avui el poble català està - plebiscitariàment per la democràcia i les llibertats nacionals.
I també la "marxa" ha estat una -- prova més d'allò que ja savíem: - que el capdavant d'aquest caminar- cap a la llibertat hi és la joventut catalana. Joves han estat els que han organitzat, recolzat i participat més directament, joves, - els que han sofert més directament la repressió -eren els joves els - més "sospitisos" per la guàrdia civil- Una joventut s'ha fet ressò - d'aquest sentiment de tot un poble que ningù pot parar en aquest camí cap a la llibertat.●

Al començar l'edició d'enguany de les "sis hores de canço a Canet" es tornava a produir un dels fets més important i característic del nostre país, de difícil paralelisme arreu del món. Ens trobavem aquesta vegada més de seixanta-mil joves per prendre part en un acte on no hi ha la relació freda"cantant-públic" sinó que tots ens sentiem plenament identificats - amb els mateixos anhels nacionals i de llibertat.

Al acabar el festival, s'havía demostrat un cop més que tots a -- quests sentiments de llibertat - s'expressen sense cap problema "de orden público". Va ser un exemple de civisme i de unitat sense- caure en les continues provoca -- cions que representava l'ocupació del poble i del lloc on es realitzava el recital per part de la - força pública i la suspensió du - rant una bona estona del festival degut a un sabotatge a l'instalació electrica, fet per un "comando" d'extrema dreta, que com de costum, ningú ha localitzat.

→

Al cap de un mes el govern reformista imposava una multa de dos milions de pessetes, als organitzadors, per "actos subversivos e inmorales". Ens agradaria saber què enten el govern per "actos inmorales" i "subversivos". Aquest govern que ens ha de portar a la democràcia, considera "subversivo e inmoral" un acte profundament democràtic. Aquesta és la realitat de la democràcia que ens promet el sr. Suárez. Una democràcia "per ells i d'ells". Es el govern el que decideix, el que diu si o no, el que castiga o otorga. Estem exposats a una continua inseguretat si no aconseguim una democràcia autentica, a la qual no ens portaran uns homes i unes institucions que no ho son.

ST. BOI - 11 DE SETEMBRE

Són ja mes de 30 els morts que porta damunt les seves espatlles el reformisme. Un d'ells és Javier Verdejo, mort a trets quan feia una pintada a la vora de la platja d'Almeria. Tenia 19 anys. Era membre de l'ADJ i de la Jove Guàrdia Roja. La nota del govern civil era indignant: a un guàrdia civil mentre perseguía als joves va caure i se li va disparar la pistola.

Les reaccions van ser inmediates: milers de persones vàren assistir al enterrament. Protestes a tot arreu, tancades a diferents esglèsies...

El fet es molt greu. Com es pot matar per fer una "pintada" quan es dona una mini-amnistia i és parla de democràcia? Com es pot tapar responsabilitats amb una nota oficial tan increible...i "no s'en parli més"? AQUESTES SON PREGUNTES QUE EXIGEIXEN UNA RESPOSTA.

Per nosaltres a la vegada que ens indignen les morts d'aquests joves que han donat la seva vida per la llibertat, considerem una exigencia que no es puguin tornar a repetir aquesta fets.

J-M. R.

Al cap d'unes hores del festival de Canet s'havia de cel-lebrar el miting central del PSUC, prop de Perpignan. El governador civil de la "provincia" l'havia prohibit a Barcelona. Dies avans del 25 de juliol, el govern frances també el prohibia dient que el PSUC era "illegal" a França, raó poc convincent quan tothom savia que era un acte organitzat per el PCF (Partit Comunista Frances)

Pot ser una coincidència, però això passava pocs dies després de la "Alianza de Puerto Rico" en la que els governs de USA, França, Anglaterra i l'Alemanya Federal, havíen acordat negar qualsevol ajut i col-laboració al govern italià, si hi participaven els comunistes.

I també pocs dies avans el sr. Suàrez s'entrevistava amb el primer ministre francès i amb en Poniatowsky.

En el fons la questió era no fer possible un acte on dessenes de milers de persones expressesin el poder de convocatoria del PSUC, en aquest miting del 40 aniversari... Un 40 aniversari que ha preocupat a mes d'un.

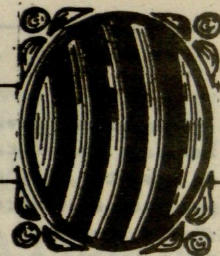
IV CONFERENCIA U.J.C.E.

Como ha informado profusamente la prensa, ha tenido lugar en Barcelona, la 4ª Conferencia de la Unión de Juventudes Comunistas de España. Entre sus resoluciones destaca: edición carnet UJCE, campaña para alcanzar 100 mil nuevos jóvenes, afiliados a la organización, y la elección de un Cté. Central de 94 miembros, Secretariado y Secretario General, Angel Ezama. En breve, aparecerá un opúsculo recogiendo las sesiones de trabajo de la Conferencia.

5 CENTIMS DE TEORIA

Jordi Solé Tura
La Qüestió de l'Estat i el concepte de Nacionalitat

El debat sobre la qüestió nacional catalana, sobre els seus orígens, el seu caràcter de classe, la seva evolució i la seva relació amb la problemàtica política global de l'Estat espanyol ha tornat a situar-se —i és un bon símptoma— en el primer pla de les preocupacions polítiques i teòriques de casa nostra.

És un debat difícil no sols per la problematicitat de molts dels pressupòsits teòrics, sinó sobretot per la manca d'uns mitjans i d'uns instruments públics que permetin de centrar bé la discussió i portar-la a coneixement del gran públic.

La seva primera plasmació pública important va ser, potser, el Colloqui d'Historiadors celebrat a Barcelona el maig de 1974. I dic primera plasmació pública no perquè fos la primera vegada que el tema es plantegés, sinó perquè fins llavors s'havia discutit d'una manera poc sistemàtica a publicacions legals diverses (diaris i revistes) i també a publicacions d'altra mena. Després la discussió ha continuat, potser al marge del gran públic, d'una manera soterrada i essencialment per a gent que «ja sap de què va», a la premsa diària, a conferències, etc.

Però el debat hi és. I amb totes les limitacions i insuficiències, ha posat en relleu la problematicitat de coses que ja semblaven adquirides, des de les dades històriques fins als elements conceptuals de base. S'ha comprovat, per exemple, l'ambigüitat de conceptes tan fonamentals com els de «nació», «nacionalitat», «nació-Estat», «poble», «revolució burgesa», etc. I per extensió, la polèmica afecta els altres moviments nacionals de l'Estat espanyol.

En síntesi, el problema es pot situar així: ¿quins són els components socials bàsics en els orígens i el desenvolupament del moviment nacional català? ¿És un moviment iniciat, impulsat i dirigit per la burgesia, amb una participació totalment secundària de les classes populars? ¿O, ben al contrari, és un moviment de caràcter fonamentalment popular, en el qual la burgesia s'ha inserit por tal d'instrumentalitzar-lo? I tant en un cas com en l'altre, quin és el joc real de les diverses classes en presència? Com són afectades en les seves relacions mútues i en les seves relacions amb les classes socials de la resta de l'Estat espanyol per la consolidació del fet nacional?

En el citat Colloqui d'Historiadors Josep Termes planteja el tema amb molta claredat. Partint de l'afirmació de Josep Fontana sobre la realització de la revolució burgesa cap al 1837, arriba a la conclusió que tots els moviments de protesta [illegible] posteriors no van ser ja intents de la burgesia de prendre el poder, sinó intents de les classes populars d'atacar les estructures d'un Estat que ja era controlat per la burgesia.

Aplicant aquest esquema al problema nacional, Termes considera que el moviment nacional català, com a moviment d'oposició democràtica a l'Estat —un Estat amb el qual la burgesia industrial catalana estava ja directament vinculada, bé que d'una manera subordinada—, no va ser un intent de la burgesia d'arribar al poder, sinó un moviment de les classes populars, especialment les urbanes i subordinadament les camperoles.[1]

I ell mateix resumeix així la seva posició: «Crec que el fet nacional és molt més un fet de les classes populars que no pas de les respectives burgesies d'aquests països.»[2]

El problema és formulat amb claredat i planteja unes qüestions reals, però jo crec que la conclusió és exagerada per unilateral.

Ara, la discussió ens obliga a revisar conceptes i dades i a replantejar temes tan polèmics com el de «revolució burgesa».[3] I allò que hi ha al fons de la qüestió no és solament la recta interpretació del nacionalisme com a fet històric, sinó també, i fonamentalment, el concepte mateix de «nació».

En un article recent, Rafael Ribó ha precisat algunes qüestions metodològiques importants sobre el fet nacional[4] posant en relleu la necessitat de combinar diversos nivells d'anàlisi per a poder-lo comprendre en la seve complexitat. Aquestes nivells d'anàlisi són, per a ell, quatre: *a*) l'històrico-cultural; *b*) l'ideològic; *c*) el jurídico-institucional, i *d*) l'estratègic.

La combinació de tots quatre ens dóna una imatge operativa del fet nacional i porta a la conclusió que «no podem cosificar el fet nacional com a realitat inamovible ni podem establir aquests elements com a precondicions absolutes, ni tampoc podem considerar-los com a constants elevant-los a un nivell d'explicació última. El que pertoca fer a aquest nivell és l'anàlisi històrica de tots els elements de base estructural de cada fenomen nacional a tractar i en cada època determinada».[5]

Partint d'aquesta posició —que em sembla substancialment justa— crec que el problema s'ha d'enfocar des d'una doble vessant: en primer lloc, una revisió dels instruments teòrics amb què hem anat operant fins ara, implícitament o explícitament; en segon lloc, una reconsideració serena del fet nacional català tot i sabent que una bona part de la nostra història recent encara ens és desconeguda o, si més no, mal coneguda.

Els dos nivells no són —o no haurien de ser— inseparables. La reconsideració dels fonaments teòrics és inviable sense les dades aportades per un fet nacional concret —el català en aquest cas. I, viceversa, el nostre fet nacional és difícilment comprensible en les seves exactes dimensions sense una reconsideració dels instruments teòrics.

D'altra banda, no em faig illusions. Sé que el nostre actual nivell de recerca no ens permet gran cosa més que unes aproximacions parcials i, en bona part, intuïtives. Però, malgrat aquesta limitació, crec que és important posar en comú el que es vagi fent.

La reflexió sobre el nostre fet nacional m'ha convençut cada vegada més de la insuficiència dels nostres esquemes teòrics. És sabut que en tota qüestió nacional conflueixen i se superposen interessos i aspiracions de classe diferents. Per això, el marc d'una nacionalitat no és definit només per la història —el passat comú— ni per l'element cultural i ideològic (la unitat de destí, el projecte de vida en comú, el plebiscit quotidià, etc.).

Crec, més aviat, que el marc nacional és definit per un conjunt de factors, històricament desenrotllats i dialècticament combinats, entre els quals n'hi ha tres de decisius:

1. La lluita per la construcció d'un poder polític, d'un Estat. És una lluita en què intervenen totes les classes en presència. I que pot acabar amb la construcció efectiva d'un Estat o no, és a dir, amb una victòria o amb una derrota. I aquesta victòria o aquesta derrota —que poden ser més o menys rotundes i definitives— poden afectar d'una manera desigual les diferents classes en presència i donar lloc a unes solidaritats que altrament no es produirien si només entrés en consideració l'interès de classes estricte. O, més exactament, l'interès de classe és afectat de tal manera que el component nacionalitari n'entra a formar part com a element substancial.
2. La construcció d'un espai econòmic específic, que no es redueix a la simple qüestió del mercat sinó també —i fonamentalment— a la de l'articulació dels centres d'acumulació.
3. El desevolupament d'una cultura específica. L'element clau —però no exclusiu— és la llengua. És molt important la formació d'uns valors particulars i les formes d'adscripció a aquests per part de les diverses classes socials.

Tots aquests elements han entrat —més o menys— en les fórmules teòriques utilitzades fins ara. Però jo crec, sincerament, que no s'ha donat al primer —la lluita per la construcció d'un poder polític— el pes decisiu que té. I subratllo el moment de la *lluita* i no tant el moment *jurídico-institucional* perquè crec que la lluita per un tipus d'Estat determinat és l'element dinàmic que explica per què un determinat marc estructural, històricament format, es converteix o no en una nacionalitat moderna.

Tots aquests factors es troben presents —en grau major o menor— a tota collectivitat. Però que acabin culminant o no històricament en la forma d'agrupament que anomenem «nació» és una cosa que depèn *fonamentalment* de la lluita de les diverses classes contra un adversari o uns adversaris comuns i de la lluita entre elles mateixes. Així, per exemple, és impossible comprendre el fet nacional català sense veure-hi que *totes* les classes socials catalanes van topar —des de posicions de classe diferents i per interessos diferents— amb un mateix adversari, amb el mateix Estat centralista.

pasa a pag 11 →

1. *Cf.* J. Termes, *Problemes d'interpretació*, ponència, «Colloqui d'Historiadors», Barcelona, 3-4 de maig de 1974, Centre d'Estudis Històrics Internacionals de la Universitat de Barcelone i Fundació Jaume Bofill, Barcelona, 1974, p. 46.
2. J. Termes, *loc. cit.*, p. 47.

4, 5 *Cf.* Rafael Ribó, *Aproximació metodològica al fet nacional*, «Recerques», núm. 4, Ed. Ariel, Barcelona, 1974, pp. 117-135.

Tribuna del manifiesto

¿ES YA UN INSTRUMENTO DE TRABAJO?

La JCC cuenta **en estos** momentos con un instrumento de trabajo importantísimo: el "PROYECTO DE MANIFIESTO DE LA JCC". Este "Proyecto", aprobado por el III Pleno del Comité Nacional que se realizó el pasado junio, ha venido a cubrir una necesidad en la JC: el recoger en un manifiesto abierto a la juventud las aspiraciones y objetivos de la JCC.

Pero este documento es solo un "Proyecto" abierto a la discusión y al debate; por eso decimos que es un instrumento de trabajo. Es un "Proyecto de Manifiesto" que nos obliga a todos a estudiarlo y profundizar en él, a corregirlo y mejorarlo en muchos aspectos, a corroborarlo con nuestra experiencia práctica diaria, a discutirlo con los jóvenes, en asambleas y reuniones, a debatirlo con otras organizaciones políticas de juventud, a elaborar las bases del definitivo "manifiesto" que aprobará el I Congreso de la JCC en la libertad.

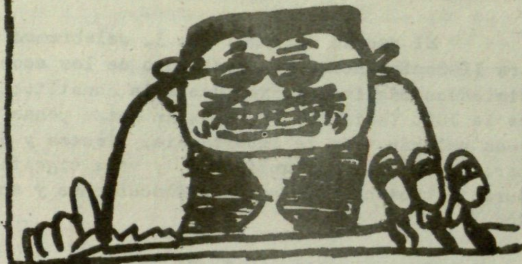
Nos corresponde a todos los militantes de la JCC profundizar en este debate abierto. Proseguirlo donde ya se ha iniciado y empezarlo con urgencia donde todavía no lo hemos hecho. El C. Nacional aprobó fundir este debate en una campaña para recoger 1000 opiniones y críticas al "Proyecto" y nombró una comisión para recogerlas y elaborarlas.

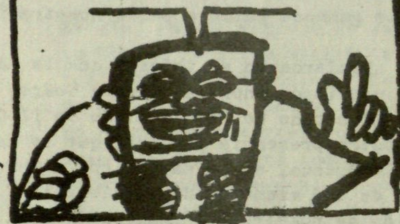
El "Proyecto" ha de ser, pués, un instrumento de trabajo que debemos utilizar con la máxima audacia posible. Es una ayuda extraordinaria para nuestra formación política, estudiándolo, profundizando en sus aspectos conflictivos y nuevos. Es también un instrumento para el proselitismo, para darnos a conocer a los jóvenes, para explicar lo que pensamos y nuestros objetivos como juventud comunista. Esta utilización de masas del "Proyecto" va a enriquecerlo con la aportación valiosa de miles de jóvenes.

Y es también un instrumento para nosotros, para la JC, para sus militantes y organizaciones. Cada camarada, cada círculo y comité tienen la obligación de debatirlo y levantar acta de esa discusión. Con estas opiniones, con estas críticas y aportaciones de toda la JC podemeos enriquecer en mucho nuestro futuro "Manifiesto" definitivo.

"JOVE GUARDIA" publicará en esta "Tribuna" las aportaciones más valiosas en este debate sobre el "Proyecto de Manifiesto de la Joventut Comunista de Catalunya"

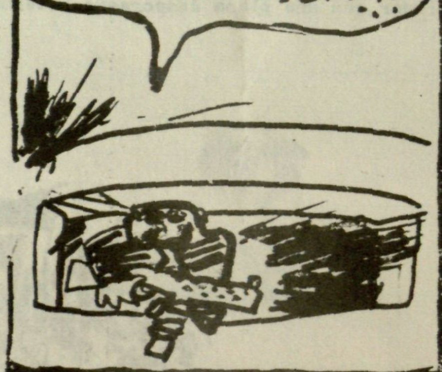
P.V.

II CONFERENCIA DE LA J.C.C.

El pasado domingo, día 3, celebramos nuestra II Conferencia, sin duda, uno de los acontecimientos más importantes desde la constitución de la JCC. Y difícil va a ser en estas pocas líneas valorar toda la importancia, riqueza y experiencias que ha significado, y va a significar durante bastante tiempo, sus discusiones y acuerdos.

En primer lugar, la II Conferencia ha significado la constatación, en los momentos difíciles y complejos que estamos viviendo, de que la juventud, y en especial, la JCC, no estamos dispuestos a que se nos tape la boca, a que se nos encierre en los "guetos". El sólo hecho de haber realizado la reunión, pese a la prohibición, con casi 300 delegados, invitados, periodistas, con un buen montaje técnico, pese a las insuficiencias del local, es, sin duda, un paso importante en nuestra presencia pública, un avance en ir ganando palmo a palmo nuestra legadlidad

Decíamos en el informe que la marginación que quiere imponernos la Reforma Suárez no depende de ellos sino de nosotros. En la II Conferencia nuestra presencia pública, que se ha reflejado en la prensa, en la salida con nombres y apellidos de los miembros de la dirección, la constatación de nuestro enraizamiento,-y el compromiso a estarlo mucho más- entre la juventud y en todos los rincones de Catalunya significa que el camino puede ser más o menos tortuoso, con más o menos dificultades, pero que si seguimos por él, la democracia, nuestra presencia a todos los niveles, es ya irreversible.

Y, a la vez, pese a las dificultades que comporta hacer un acto en la clandestinidad, se mostró la voluntad de la JCC de ser transparentes a toda la juventud catalana. Porque nuestra política, nuestra organización, nuestra forma de hacer no tiene secretos para nadie. No somos una secta sino que nos confundimos con la juventud catalana y queremos que todos nos conozcan tal y como somos.

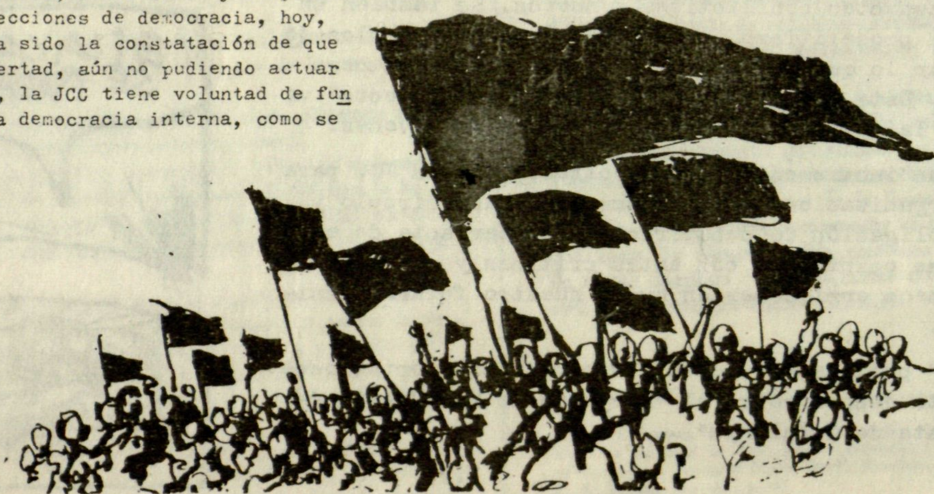
Y si en la clandestinidad supimos actuar de la forma más firme para evitar que la represión pudiera destruirnos, pese a los golpes muy duros que hemos recibido, nadie serio y responsable nos puede dar lecciones de democracia, hoy, la II Conferencia ha sido la constatación de que aun no teniendo libertad, aún no pudiendo actuar con total seguridad, la JCC tiene voluntad de funcionar con una plena democracia interna, como se demostró en el desarrollo de la reunión y en la elección de los órganos de dirección.

En segundo lugar, la II Conferencia se ha situado en uno de los momentos decisivos para la conquista de la libertad, cuando la balanza entre reforma y ruptura, entre la hegemonía de las fuerzas reaccionarias o la libertad plena, sin exclusiones no se ha decidido todavía. Y la reunión fue la constatación de qué dice, qué piensa y cómo actua la joventut comunista y el conjunto de movimientos juveniles ante la necesidad ineludible de empujar con todos los esfuerzos para que la libertad para todos, la amnistía sin exclusiones y la autonomía para las nacionalidades sea realidad.

Y en toda esta lucha, la II Conferencia sentó las bases de cuáles son las tareas que como juventud catalana tenemos planteadas. Por ello la Conferencia ha sido una aportación importante -junto a las que hoy están presentes en el movimiento juvenil- hacia la unidad, a concretar cuál es hoy la idea que puede ser el marco de todas las reivindicaciones, de todos los problemas, de las exigencias que hoy tenemos planteados. Marco que la JCC piensa que puede ser la iniciativa del Congrès de la Joventut.

Finalmente, la II Conferencia ha sido el compromiso de convertir la JCC en una organización de masas, en una organización abierta a todos los jóvenes, una organización que quiere preocuparse y dar alternativas a todo lo que le preocupa a la juventud. Y esta ha de ser la JCC de los 10.000 militantes, de los 120 localidades, con unos medios que permitan dar pasos importantes en todos los sentidos. Es la JCC de los collectivos, de esta nueva organización de base, capaz de ser lucha y formación.

La II Conferencia ha sido un gran detonante, el que muy pronto, ya ahora, empezamos a ver sus resultados: en una intensa incorporación de la juventud en su lucha por la libertad, avanzando en resolver las cuestiones más presentes que hoy tiene planteado la juventud catalana y una Joventut Comunista de Catalunya articulada con el conjunto de movimientos juveniles de Catalunya y presente en las opciones y alternativas que hoy necesitamos la juventud.

Bachilleres

Ante el nuevo curso que empieza el movimiento de bachilleres se encuentra en el debate de grandes alternativas, tanto organizativas como ideológicas.

La participación en el "CONGRES DE LA JOVENTUT", la construcción de unas estructuras estables, la elaboración de un programa en base a una alternativa democrática a la enseñanza, van a ser los ejes de ese gran debate. ¿Qué pensamos nosotros, los comunistas, de todo ello.?

El "Congres" se va definiendo como un proceso de profundización, globalización y movilización en torno a la problemática juvenil, un proceso que tiene que contar con la participación de la mayor parte de la juventud catalana y, por tanto, con los estudiantes.

Los "bachilleres" tenemos que aportar al Congres toda nuestra problemática en tanto que sector importante dentro del movimiento juvenil. Y he aquí la primera gran tarea del movimiento: definir rápida pero conscientemente los puntos básicos de nuestra problemática, con una adhesión total y general a la "Taula Coordinadora de Moviments i Entitats Jovenils de Catalunya".

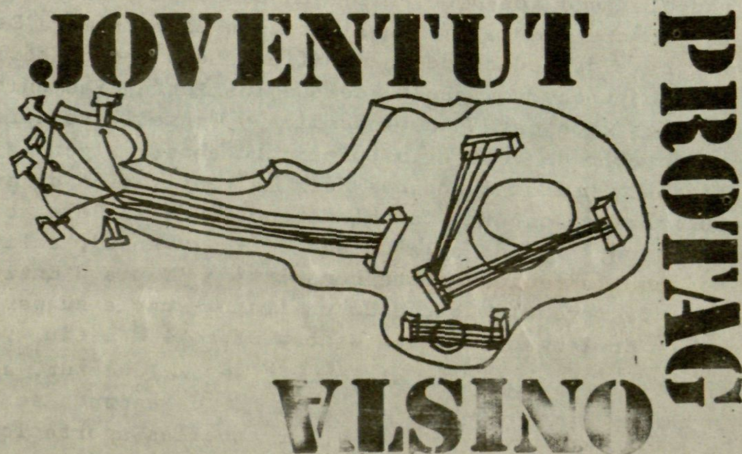
Pero los bachilleres no sólo nos encuadramos dentro del movimiento juvenil. La selectividad, la gestión democrática, los planes de estudio nos sitúan dentro de un amplio movimiento por una enseñanza democrática.

Estas perspectivas hacen necesario que el movimiento de bachilleres se dote de una gran organización capaz de encauzar y coordinar los debates y luchas, que sea democrática y unitaria, que agrupe a institutos, colegios y academias, que conecte a los lugares más atrasados con los más adelantados del movimiento.

Es evidente que el contexto político en que se formularon los delegados era muy diferente del de ahora. Hoy lo avanzado del proceso de ruptura y la conciencia política de los movimientos de masas nos permite, basándonos en las características y experiencias logradas con el movimiento de delegados, ir hacia la construcción del Sindicato Democrático de Enseñanza Media, muy ligado con el debate y la lucha por nuestra problemática.

La tarea es ardua y difícil. Y es muy decisiva porque condiciona claramente la situación del movimiento en el momento de la ruptura y, por tanto, su correlación de fuerzas en las libertades. Según como actuemos hoy tendremos un movimiento unitario, estable, con alto grado de madurez y concienciación o, por el contrario, un movimiento dividido en estancos, que actue a la defensiva y que no sepa responder a las alternativas educacionales y sociales del momento.

Para ello es necesario que lleguemos con fuerza al mayor número de localidades, de centros, tanto estatales como privados, y que iniciemos en ellos un gran debate que incluya todas estas alternativas.

PAU MORALES DE NUEVO EN CASA

Solo 18 años. Se le acusaba de incendiar una fábrica, cosa que no hizo. Detenido en la puerta de su casa, en Mataró, por la Guardia Civil, un catorce de junio de 1972. Su nombre: Pablo Morales.

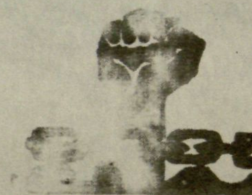
Su juicio fue una farsa: Nadie pudo probar las huellas, y en cuanto a un docuamento firmado por trece entidades de Mataró, y personalidades, -entre ellas empresarios- no lo dejaron presentar. Se le condenó a 12 años, de cárcel.
Ha salido recientemente, con la mini-amnistía. Sus ideas: las de siempre. "Es comunista, y hoy más que nunca". Ni la dureza de las cárceles franquistas, ni el adoctrinamiento "ultra" que intentaron con él, han podido, contra la fuerza de su militancia comunista.

El día, en que regresó de Jaen, de su último penal, a Mataró, el recibimiento fue apoteósico. "Está todo muy cambiado" decía. "Cuando uno entra en la cárcel, conserva la imagen de como está todo en aquel momento, y esa imagen, es imposible cambiarla".

"En la última fiesta entraron diez nuevos militantes" le explicaban en la primera reunión de Juventud Comunista de Mataró, a la cual asistió- "y no somos un apéndice del Partido"..."sacamos una revista de la J.C. "Alternativa".
Pablo MOrales, recordaba sus tiempos, de cuando eran "cuatro y el gordo de JORSA", y de cuando "no sospechaban que él tirara octavillas porque era muy jóven".

Dos diferentes estadios político-organizativos: Ayer, cuando detuvieron a Pablo, y hoy, en la predemocracia del 76. Cuatro años, de por medio, y un avance político y organizativo, a todas luces, considerable.

Evolución, avance, que viene a demostrar a Pablo, que sus esfuerzos, y los de muchos como él no han sido hechos, en balde.

Este verano ha tenido lugar en Barcelona, la PRIMERA ESCOLA JUVENIL D'ESTIU.
Sin lugar a dudas, esta experiencia se ha convertido en punto de referencia para muchos jóvenes que allí han encontrado, un marco donde aprender, discutir y relacionarse, en base a una problemática propia en la realidad social que les envuelve.

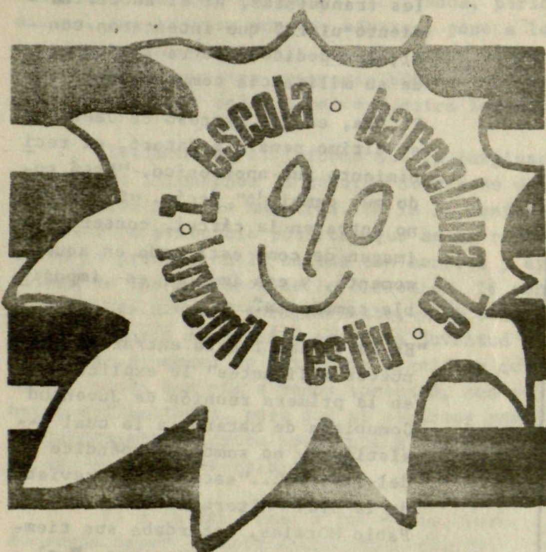
Con el ánimo de conocer con mayor objetividad la naturaleza y desarrollo de la E.J.E. nos hemos dirigido al "Grup Coordinador" de la misma para que nos expliquen su experiencia.

¿Cómo se os ocurrió esta iniciativa?

Mira, esta idea parte de antaño, cuando se empezó a trabajar en el libro "Juventud y Democrácia". Ya entonces había el propósito de sentar las bases de un debate sobre la problemática juvenil, y sus alternativas; ya entonces estaba en mente la necesidad de crear un instrumento que brindase los elementos necesarios que lo hicieran posible.
De ahí partió la idea de crear una ESCOLA JUVENIL D'ESTIU, y precisamente "d'estiu" porque es el verano, la época del año en la que el jóven dispone de más tiempo libre, y como contrapartida, las actividades juveniles sufren un mayor detrimento. La idea era que la Escola cubriera este tiempo libre a partir de unas actividades de tipo formativo y d'esplai en base al libre debáte, y la relación entre jóvenes, elementos éstos que han de estar presentes en cualquier actividad de tipo juvenil.

Dentro de los límites que impone siempre, una experiencia piloto de este tipo; ¿que objetivos os marcasteis?

Básicamente nuestros objetivos los hemos resumido ya otras veces en cuatro. En primer lugar y partiendo del carácter especialmente singular de la actual coyuntura política, pretendimos ofrecer una información y formación político-social, abierta a las diferentes ideologías. En este sentido puede ser representativo el cursillo "Juventut i societat" y el conjunto de debates que hemos llevado a cabo con la participación de diversas fuerzas políticas. Concretamente el primer debate público sobre el conflictivo tema de la postura de la Assemblea de Catalunya, respecto a la "Taula del Pais Valencià" se desarrolló en la ESCOLA JUVENIL, otros debates se realizaron con las organizaciones políticas juveniles, con partidos políticos sobre el tema "socialisme avui", con la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments Juvenils" y con las diversas fuerzas sindicales de la oposición. En suma tratábamos de ofrecer una gama amplia de opiniones que clarificasen aspectos especialmente polémicos o de interés reconodido.
En otro apartado se trataron diversos temas culturales desde un punto de vista que partiese de la realidad del jóven y sirviera a sus necesidades, entre otros caben destacar: la sexualidad, la "noia", la fé, los medios de comunicación, la familia, la educación y formación, la cultura en si como aparato ideológico etc.
Los temas que permitiesen avanzar, profundizar y clarificar los objetivos del movimiento juvenil, ocupan otro apartado, entre los más representativos figuran el seminario "joventut avui" que trató de la historia del movimiento juvenil, de su problemática, de sus organizaciones, de sus perspectivas; el cursillo sobre "el moviment d'estudiants" y el de la juventud trabajadora.
Por fin, se realizaron actividades que dieron una nota relajante a l'ESCOLA y ayudaron tambien, a la relación entre sus participantes: cursillos de sardanas, de fotografía, montañismo, salidas de excursión, festivales de canción etc.

Habeis dicho que uno de los objetivos estaba ligado al movimiento juvenil. ¿ Como concretais vuestra aportación especifica a este movimiento?

La Escola Juvenil y todos sus objetivos que hemos dicho están ligados al movimiento juvenil, el mismo hecho de que se haya realizado esta iniciativa ahora y no antes denota el grado de madurez que el movimiento juvenil ha adquirido. La presencia pública de la Escola no es más que presencia púbkica de la juventud y de su movimiento, publicamente se han planteado sus problemas, sus derechos y sus necesidades.
Más concretamente al finalizar esta esta Primera Escola Juvenil ha sido redactado un manifiesto que recoge básicamente cuatro puntos: exigencia de que las instancias unitarias de la oposición catalana (Assemblea y Consell) se definan sobre el derecho de voto a los dieciocho años; exigencia de subencioens y medios adecuados para la realización de actividades culturales acabando con el monopolio de la Delegación de la Juventud; llamada a la unidad de la juventud, solidarizándonos con la recientemente constituída "Taula d'Entitats i moviments jovenils" haciendo un llamamiento a su participación en la prolongación de la Escola Juvenil d'Estiu, y en último lugar nuestra adhesión al Congrés de la Juventut, adhesión que no es formal, ni mucho menos, ya que de entrada se ha formado un equipo que pretende recoger aquellas aportaciones más importantes que han surgido en la Escola y ofrecerlas como material de análisis y estudio para el Congrés de la Joventut.

